

tilsigter, maa Konklusionen deraf blive, at ogsaa jeg for mit Vedkommende maa opfordre ærede Medlemmer til at stemme mod det foreliggende Ændringsforslag.

Lewinsky: Jeg kan ganske slutte mig til de Betragtninger, som den højtærede Justitsminister fremførte, særlig med Hensyn til, at man ved dette Lovforslag skulde kunne faa filantropiske Foreninger til at overtage det Hverv at anvise Pleje til Børn. Jeg anser det nemlig som en af de mest betydningsfulde Virkninger af Lovforslaget, der kan indtræde, at der skabes en Autoritet, der kan tage sig af Anbringelse af disse ulykkelige Børn, og da Ændringsforslaget efter min Mening vil modvirke Oprettelsen af en saadan Autoritet og i det hele taget betegner en Forringelse af Lovforslaget, skal jeg paa min Gruppens Vegne anbefale at stemme imod det.

Godskesen: Det blev fremhævet — jeg tror af det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (Johansen) —, at Lovforslaget tager Sigte paa almindelige Forhold, og at det derfor vilde være urigtigt at foretage en Ændring, der kun tager Sigte paa ganske specielle Tilfælde. Det forekommer mig rigtignok, at den Ændring, som vi har foreslaaet, netop sigter paa Loven i dens Almindelighed. Den gaar ud paa i Almindelighed at bestemme, at det skal være tilladt at optræde som Mellemand, naar det ikke sker mod Betaling. Jeg har som saadanne Folk, for hvem jeg gerne vilde bevare Adgangen til at optræde, nævnt Læger, Præster og Sagførere, men selvfølgelig kan det ogsaa være andre. Den højtærede Justitsminister fremhævede, at Læger, Præster og Sagførere fremdeles kunde optræde, og denne Udtalelse blev af det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Sonne) skærpet derhen, at de kunde optræde ganske som hidtil. Det sidste er nu da i alle Tilfælde ikke rigtigt, thi nu er Forholdet det, at Læger, Præster og Sagførere kan ogsaa optræde som det, Loven kalder Mellemand. En Sagfører kan lede Forhandlingerne mellem Parterne, bringe dem sammen til Forhandling paa sit Kontor, modtage Vederlagssummen og udbetale den igen. Det er det, han ikke skal kunne efter Lovforslaget. Det, han derefter kan gøre — saavel som Lægen og Præsten —, er kun at optræde som Raadgiver for de paagældende, der vil have Barnet anbragt, eller som vil modtage Barnet, men man maa henvende sig til

en af de autoriserede Mellemmænd, og det maa være denne, som bringer Parterne sammen til Forhandling, og som modtager og atter udbetaler Vederlagssummen. Det fremhæves udtrykkeligt i Motiverne.

Fra flere Sider er det udtalt, at en afgørende Grund imod det Ændringsforslag, som vi har tilladt os at stille, skulde være denne, at det saa let kunde omgaaes. Jeg tror allerede i mit første Foredrag at have paavist, at en saadan Frygt er der ingen Grund til at nære. Det kan være, at det i et enkelt Tilfælde skjuler sig, om der er modtaget Betaling eller ikke, men jeg er ganske overbevist om, at de Folk, man vil ramme, de, som driver en Virksomhed som Agenter i dette Forhold, og som udbytter Børnenes Forældre, vil falde, om ikke første Gang de tager Betaling, saa dog anden eller tredje Gang. Det vil meget hurtigt vise sig, at man kan faa fat paa dem. Og jeg maa atter henvise til, at man i Norge har en Regel som den, jeg har foreslaaet, og der har man haft den i 9 Aar, uden at man har anset det for nødvendigt at forandre den. Dette synes stærkt at tyde paa, at man kan have en saadan Regel uden at behøve at frygte for Omgaaelser.

Endelig fremhævede den højtærede Minister som et væsentligt Argument mod Ændringsforslaget, at man, naar det vedtoges, vilde blive ude af Stand til at give velgørende Foreninger, som virker gratis, Tilladelse til at optræde som Mellemmænd ved Anbringelsen af Børn. Jeg tror imidlertid ikke, at den Betragtning paa nogen Maade er afgørende. For det første kan det vel ske, at velgørende Foreninger ogsaa faar Betaling. Det er rimeligt, at de optræder gratis, naar de har at gøre med ubemidlede Folk, men er det velstillede Folk, der henvender sig til dem, ser jeg ikke, at der er noget som helst urimeligt i, at de faar et passende Vederlag for det Offer, de har bragt, saaledes at hele den Kapital, som de virker med, eller de Midler, de har til Raadighed i Velgørenhedens Tjeneste, kommer de ubemidlede til gode. Naar den velhavende giver et Ækvivalent, kan Foreningen saa meget bedre hjælpe den ubemidlede. Det kan være naturligt at søge en Tilladelse for at møde saadanne Tilfælde. Dernæst er den Omstændighed, at man søger denne Tilladelse, aldeles ikke til Hinder for, at man kan virke uden Betaling. Den Indvending, at man skulde have Tilladelse, bevirker ikke, at man altid skal forlange Betaling, man kan